

Premi LLEGIM CIÈNCIA - Curs 2013/14

ROCA, MARIA CARME. *Katalepsis*, Ed. La Galera, 2013.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Plantilla a utilitzar per escriure el relat

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat B - Resposta a la pregunta: *Imagina que tens la capacitat de fer-te passar per mort... Què faries?*

Només... Només un últim sospir d'aquell aire fresc que entra per la finestra cada matí d'estiu, només sentir per última vegada el cruixit d'aquella fusta feta mal bé del terra de l'habitació, només una última ullada per aquell balcó buit i solitari per on la veia cada matí marxar, amagat per l'ombra de la indiferència. Tan sols, poder veure per darrera vegada el mar, la muntanya, el món. Poder olorar el perfum de la monotonia de la meva vida, amarga, però que en aquell moment trobava a faltar. Si pogués... Si pogués haver canviat les coses, si pogués haver sigut millor, potser ara em salvaria de morir oblidat per tothom.

Qui sap si allò era només una obra del destí, que potser havia malgastat la meva vida, i ara em deixava morir de la pitjor manera possible, amb una llarga agonía. Potser el que havia provocat això era tan sols jo mateix i aquest era el meu càstig. Potser m'ho mereixia. La meva existència passava desapercebuda pel simple fet que no servia per res, potser era millor així. I és que... Qui notaria que no hi era? Ningú. De fet, ningú era amb qui jo m'havia convertit, una persona invisible que l'únic contacte que tenia amb la societat eren el lloguer endarrerit d'aquell pis i els xiuxiuejos dels veïns. De fet, ni els meus propis pares em recordaven, qui vol un fill que els va arruïnar la vida quan tenien 15 anys? I encara els vaig néixer amb un trastorn nerviós. Ja es podia ben dir que la meva infància no va ser bona ni, encara menys, feliç.

Des que vaig marxar de casa em vaig anar espavilant, hi havia moments que creia que seria algú, que trobaria el meu lloc en el món, altres moments volia deixar d'existir, però era massa covard per fer-ho. Vaig aconseguir aquell pis de mala mort per pocs diners de lloguer els quals anava pagant amb feines puntuals que anava aconseguint. Després va aparèixer ella, la veia cada matí, sortint del seu pis i marxant carrer amunt. La vaig començar a adorar en la solitud, a estimar-la en silenci. Mai va saber qui era, i mai ho sabrà.

I segurament, si hagués canviat les coses, si hagués set més valent, si hagués aconseguit refer la meva vida, si m'hagués convertit en algú, no seria aquí dins. Si ho hagués fet, aquella nit, en aquell bar, algú, qualsevol, m'hauria ajudat, m'hauria intentat salvar i no m'haguessin deixat morir. Segurament algú a qui importés hagués evitat que m'enterressin, viu.

Però, realment, el que m'afecta més de tot això, no és el fet que no importi a ningú, o el fet d'estar sol en un món que abandonaré d'aquí poc. El que de veritat m'encén per dins i fa que cridi cada cop més, és la impotència. Aquell sentiment que es converteix en ràbia, en llàgrimes, en dolor. Tot allò que segurament hagués pogut fer, que mai vaig fer, que podia haver canviat, que podia haver millorat i que acabava en res. Tota una vida que es va acabar pensant "Si ho hagués fet..."

Pseudònim: flower